

TRONDHJEMS TURISTFORENING OG SKOGEN

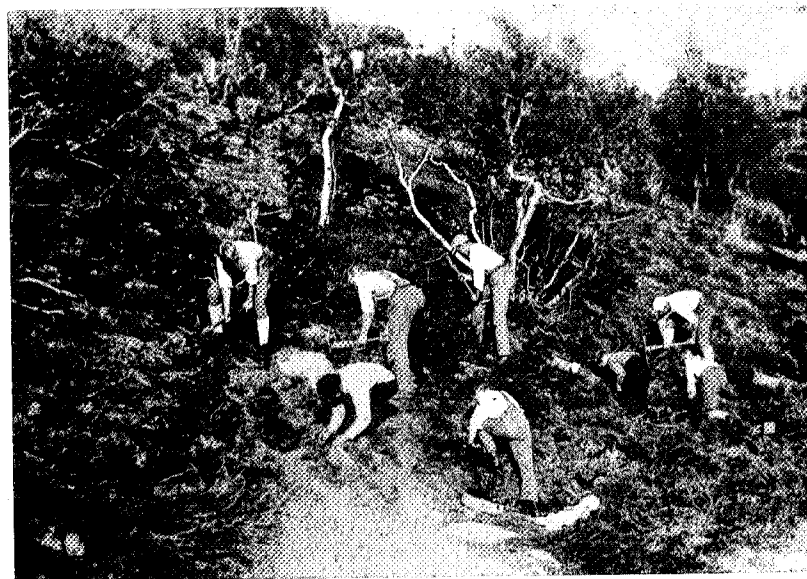
Skogens grenser flyttes sakte, men årvisst og sikkert innover fra kysten og nedover fra fjellet. Gammelt folk kan fortelle om dette — de vet at der borte i lia, hvor kreaturene nu beiter på åpen mark og sees på langt hold, der hørtes bare bjeldene i gamle dage. Skogen skjulte. — Myrene kan også fortelle det med sine stubber og røtter i fjellmyrene og ute på øyene.

Sorgløst og ubekymret for fremtiden lar vi det allikevel skure. Skog selges, hugges og selges igjen og bringes for hver gang nærmere sin undergang.

Der gjøres dog tiltak med grøfting her og plantning der — prisverdige tiltak. Men hvad hjelper det, når de mangedobbelte arealer årligårs legges øde ved ødeleggende hugst?

Og dog — der er en lysning. Disse plantninger og grøftninger, som bringer skogen op igjen der hvor den var lagt øde, vil engang tale skogens sak tydeligere enn de mange ord, så det engang blir forstått at skog må vernes og forvillet skogmark igjen gjøres produktiv. Det er derfor et prisverdig tiltak av Trondhjems Turistforening at den har satt sig til opgave å reise skogen igjen omkring de turisthyttene, hvor skog har stått før, og at den gjør ungdommen medinteressert i denne opgave. Engang vil sikkert den samme ungdom sette sig større oppgaver til skogens gjenreisning ikke bare i Trøndelagen, men over hele vårt herlige land.

Arne Høeg.

Skolegutter planter i Jøldal.

PÅ SKOGPLANTING I TROLLHEIMEN SOMMEREN 1927

Vekkeruret setter i å ringe, bare så det durer. Klokken er 6 om morgenen, og to gutter hopper søvning ut av sengen. På gulvet står ryggsekker og ved siden av to fiskestenger. Idag er den dag kommet, da 9 gutter — alle sammen klassekamerater og venner — skal ut på langtur; vi skal op til Jøldalshytta i Trollheimen hvor vi skal være i 10 dager for å plante skog. Skogassistent Ingels er med oss for å hjelpe oss i begynnelsen, og for å være «kommanderende general» for hele staben. Vi rullet avgårde med toget en lørdag morgen, og fra Berkåk tok vi rutebilen til Grindal, den siste gård i Rennebu; herfra var der en bra marsj opover, til Jøldalshytten. —

God mat fikk vi servert av Anne Aa, da vi kom frem, og det manglet heller ikke på appetitten. Vi blev snart enige om at søndag skulde der ikke arbeides. Vi la oss i rett tid, og sov i ett kjøer til den lyse morgen, 7 gutter på et stort værelse, 2 på et mindre, og skogassistenten for sig selv. Nogen gikk på tur for å «undersøke lokalitetene»; andre syntes det første som skulde gjøres var å prøve fisken. Men den var lei; vi bød den alt det beste vi hadde av lokkemat, men den var og blev sta. Vannet var